

ПРОТОКОЛ

№ 86

гр. Пловдив, 21.02.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван Хр. Ранчев

Членове: Радка Д. Чолакова
Катя Ст. Пенчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
и прокурора А. Ат. А.

Сложи за разглеждане докладваното от Иван Хр. Ранчев Въззивно частно наказателно дело № 20235000600070 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:34 часа се явиха:

Жалбоподателят (искано лице) **Ж. И. И.** лично и с **адв. В. Д.**, който в момента представя пълномощно.

В съдебната зала се явява и **адв. Ж. П. – служебен защитник** на исканото лице И., назначена в първата инстанция.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Адв. Д.: Да се даде ход на делото.

Исканото лице И.: Да се гледа делото днес, като днес пред вас в производството ще ме защитава адв. Д., когото упълномощих.

Съдът намира, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, като с оглед представеното от адв. Д. пълномощно, служебният защитник – адв. Ж. П., следва да бъде освободена от съдебната зала.

Ето защо съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Адвокат Ж. П. бе освободена от съдебната зала.

Докладва се делото.

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

Адв. Д.: Поддържаме жалбата, подадена от служебния защитник - адв. П.. Нямаме искания за отводи към състава и такива за други доказателства по делото, поради което молим за ход по същество.

Исканото лице И.: Не възразявам този състав да разгледа делото за мярката ми за неотклонение. Нямам искания за доказателства.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи към състава и доказателства

С оглед становищата на страните, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

Адв. Д.: Уважаеми апелативни съдии, моля да уважите жалбата, депозирана пред вас, срещу определението на Пловдивския окръжен съд, която считам за основателна и поддържам частично по някакви съображения. Имам предвид следното: В настоящия случай дори тази полка мярка за неотклонение също се явява твърде тежка, предвид производството, в което се намираме. Едва ли не в случая той тръгва да изтърпява наказание с тази мярка за процесуална принуда.

Искам да обърна внимание на едно грубо, съществено процесуално нарушение, извършено от окръжния прокурор, който е внесъл искането. От там се е тръгнало в погрешна посока. Може би въобще не е следвало да се вземе тази мярка за неотклонение. Видно от искането, въпросната заповед за задържане и арест е постъпила с основание по шенгенската информационна система ШИС. Всички се запознахме с въпросното искане и един от важните реквизити на закона, който се изисква, е да има превод. Значи, пред вас няма превод, а нещо като превод. Забележете, правата му са да обжалва, което е недопустимо. Съгласно чл. 40, ал. 3 окръжният прокурор още тогава е имал задължение, не право, да информира изпращащата страна за липсата на превод, като изиска и определи срок, в който да бъде представен такъв. Забележете, изречение второ на тази ал. 3 казва какво се случва с лицето, ако не бъде представено. Считам, че точно това съществено процесуално нарушение е извършено и то се вижда от

самото протоколно определение, което вие ревизирате. Прокурорът е видял този проблем, вижда се от протоколното определение. Защо не е изпълнено изискването, защо не е пуснато лицето, не знаем. Всичко това можем да съчетаем с цялостното поведение на лицето. Още от самото задържане не е създал никакви пречки, постоянно е съдействал, в момента е с „домашен арест“, трябва да се яви и се явява. Вижте електронната му справка за съдимост. Имал е пререкания от времето, когато е бил млад, направил е някаква глупост, вече е реабилитиран и е с чисто съдебно минало, няма противообществени прояви и считам, че всичко това води до извода, че нито има опасност да се укрие или да извърши друго престъпление. Това е за настоящето производство.

Другото производство, което е за обсъждане дали ще се преведе или не, е насрочено за днес след обед. Затова тук не коментирам другите основания. Нито давността е предмет, нито нещо друго, така че считам, че жалбата е основателна и лицето следва да бъде с по-лека мярка за неотклонение, трябва да бъде пуснато заради това процесуално нарушение.

Съдът даде дума за лична защита на исканото лице.

Исканото лице Ж. И. И.: Поддържам казаното от адвоката ми. Сега се занимавам с трениране на деца. Имаме спортна зала.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, моля да потвърдите определението на Пловдивския окръжен съд, което се атакува пред вас. Прави се довод относно превода на ЕЗА, а от нея стават ясни всички обстоятелства, които е необходимо да са ясни по закон. Няма съмнение, че се касае за едно и също лице – исканото и привлеченото, което е пред вас. ЕЗА е издадена от компетентен орган на държава от Европейския съюз, а именно Главен прокурор при Апелативен съд – Т.. Налице са основанията, както и съдът е посочил, за наличие на минали осъждания, за това, че е наложено наказание, което е редуцирано с помилване, останали са неизтърпiani една година и един месец и затова съдът не е уважил искането на прокуратурата за задържане под стража, а е постановил по-леката мярка „домашен арест“, която към настоящия момент считам, че е адекватна.

Както посочи колегата, защото го има в жалбата, ще взема отношение и аз във връзка с давността. Можем да коментираме давността от деянието от 2003 г., но следва категорично да отнесем това деяние и давността по чл.

81 НК, а не по чл. 80 от НК която е към 2016 г., когато е постановен съдебният акт. Наказанието е адекватно на това, което се предвижда и по нашия закон. От 2016 г. досега такава давност не е изтекла – 10 години относителна и 15 години абсолютна. В тази насока моля да потвърдите определението на ПОС.

Адв. Д. /реплика/: По отношение давността, която засегна прокурора – категорично е прав, че в настоящия случай следва да се изследва приложението на чл. 81 от НК. Проблемът обаче тук е друг и пак идва от превода, в който виждате, че има посочени някакви решения от 2008 г. Как да разберем кога е помилван, как е помилван и как се смята срока, но това, както казах, са проблеми по същество и затова не ги коментирам.

Съдът даде последна дума на исканото лице.

Исканото лице Ж. И. И.: Поддържам това, което каза адвокатът ми. Моля съда за по-лека мярка за неотклонение, за да мога да си водя детски групи, защото в момента всичко е спряло. Не зная дали ще бъде екстрадиран или не и и съответно мога ли да продължа да водя групите.

След тайно съвещание, съдът приема за установено следното:

Производството е по реда на чл. 43, ал. 3 от ЗЕЕЗА, вр. 64, ал. 8 от НПК.

С протоколно определение № 277 от 15.02.2023 г. по ЧНД № 339/2023 г., на основание чл. 43 от ЗЕЕЗА, вр. чл. 64 от НПК, Пловдивският окръжен съд е оставил без уважение искането на Окръжна прокуратура – Пловдив за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража” спрямо исканото лице Ж. И. И. във връзка с обезпечаване на явяването му в производството по издадена спрямо него Европейска заповед за арест от съдебните власти на Р. И. – Главен прокурор при Апелативен съд - Т. , вместо което е взел спрямо него мярка за неотклонение „Домашен арест“ , която да се изпълнява на адрес в гр. П., ул. П. Т. № *****, която да се контролира от началника на Първо РУ при ОД на МВР – Пловдив. Недоволен от така постановения съдебен акт е останал жалбоподателят И., който чрез своя защитник – адв. Ж. П. от АК – Пловдив, го е обжалвал в законоустановения срок с искане да бъде отменен и се постанови друг, с който спрямо него да се вземе още по-лека

мярка за неотклонение. Излагат се доводи, че определението на окръжния съд е неправилно и незаконосъобразно. Посочва се, че от изложените с неточен превод в заповедта обстоятелства, не може да се направи категоричен извод, че не е изтекла погасителната давност за изпълнение на наложените на И. наказания за престъпления извършени преди 20 или 15 години. В тази връзка, докато се уточнят тези обстоятелства, няма опасност от неговото укриване или извършване на друго престъпление, като би могла да изпълни целите и най-леката мярка за неотклонение „подписка“. Затова се иска отмяната на определението и вземането на най-леката мярка за неотклонение.

Прокурорът даде заключение, че жалбата е неоснователна и предлага постановеното определение да се потвърди като обосновано и законосъобразно.

Исканото лице И. се явява лично и с адв. Ж. като заявяват, че поддържат подадената жалба по изложените в нея съображения, като акцентират на това, че заповедта не е представена с надлежен превод, както и няма опасност от укриване и извършване на друго престъпление. Затова молят да се отмени атакуваното определение и да се вземе най-лека мярка за неотклонение.

Пловдивският апелативен съд след като се запозна със събраните по делото доказателства и във връзка с направените оплаквания, проверявайки изцяло правилността на атакуваното определение, намира и приема за установено следното:

ЖАЛБАТА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият въззивен съдебен състав възприема напълно преценката на окръжния съд, че ЕЗА отговаря на основните изисквания за форма и съдържание на разпоредбите на чл. 37 от ЗЕЕЗА.

Действително същата изхожда от компетентен орган в издаващата държава-членка на ЕС и съдържа данни за самоличността и гражданството на исканото лице, характер, описание и правна квалификация на извършеното деяние, както и предвидено наказание.

Обосновано е и становището на първоинстанционния съд, че видно от представената ЕЗА от съдебните власти на Р. И., същата е издадена на 17.01.2023 г. от Главен прокурор при Апелативен съд – Т., Р. И., спрямо исканото лице Ж. И. И., във връзка с необходимостта от задържане и предаването му с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода – за

изтърпяване на оставащото му, наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и един месец.

Посочено е, че се касае за постановен осъдителен съдебен акт – Решение № 3226/2014, № 2860/099 R.G., издадено на 25.06.2014г. от II наказателно отделение при Апелативен съд – Т. за извършени от И. две престъпления с правна квалификация от Италианския НК – чл. 110 и чл. 4 от Закон 75/1958 за подпомагане и експлоатация на проституция, утежнена от конкуренцията, за които му е наложено наказание в размер на 4 години и 1 месец, като същите съответстват на престъпления по чл. 155 и чл. 159а от Българския НК.

Съобразено е от окръжния съд, обстоятелството, че описаната в ЕЗА престъпна дейност, за която исканото лице е било осъдено, реално е извършена през различни периоди на 2003 г., същата е усложнена от към време, място, субекти и пострадали лица, както и са налице влошени характеристични данни от справката за съдимост за предходните осъждания, които сочат за една по-висока степен на опасност Ж. И. да се укрие или да извърши друго престъпление.

От друга страна от съдържанието на ЕЗА е установено, че престъпленията, за които Ж. И. е бил осъден с наложено наказание от 4 г. и 1 м. лишаване от свобода, са извършени през далечната 2003 г., т.е. преди близо 20 години, както и това, че от наложеното му наказание са приспаднати 3 години от помилване, т.е. оставащото му неизтърпяно наказание, за което се иска предаването е в размер на 1 година и 1 месец. Отчетен е и фактът, че настоящата ЕЗА е издадена на 23.01.2023г., но тя се основава на Заповед за изпълнение на задържане под стража №150/2016г., СИЕР, издадена на 11.10.2016 г. от Главен прокурор при Апелативен съд – Т., т.е. след повече от 6 години, както и че към момента спрямо исканото лице няма висящи досъдебни производства /справка от УИС на Прокуратурата на Р. България/, няма доказателства И. да се е укривал и да е променял местоживееенето си.

Затова и напълно балансирано окръжният съд е счел, че опасността от укриване или извършване на престъпление от страна на Ж. И. е силно занижена, като развитието на същинското екстрадиционно производство би се постигнало с по-лека от поисканата от прокуратурата мярка за неотклонение от „задържане под стража“, като е взел мярка за неотклонение

„домашен арест“.

Настоящият състав възприема напълно подобно виждане, като също намира, че в конкретния случай, за успешното постигане на тези цели, най-адекватна се явява по-леката по степен мярка за неотклонение „Домашен арест“, състояща се в забрана искането лице И. да напуска жилището си, на адрес в гр. П., ул. П. Т. № *****, без разрешението на съответния орган. Контролът по изпълнението на мярката за неотклонение правилно е възложен на съответната местна структура на МВР – Първо РУ при ОД на МВР - Пловдив.

Поради гореизложеното, Пловдивският апелативен съд намира, че атакуваното определение, с което спрямо Ж. И. И. е взета мярка за неотклонение „Домашен арест“ следва да бъде потвърдено като се остави без уважение искането на защитата за промяната ѝ в още по-лека такава, поради което и на основание чл. 43, ал. 3 от ЗЕЕЗА, вр. 64, ал. 8, вр. чл. 62 от НПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение № 277 от 15.02.2023 г. по ЧНД № 339/2023 г., с което на основание чл. 43 от ЗЕЕЗА, вр. чл. 64 от НПК, Пловдивският окръжен съд е оставил без уважение искането на Окръжна прокуратура – Пловдив за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“, вместо което е взел спрямо исканото лице Ж. И. И. мярка за неотклонение „Домашен арест“ във връзка с обезпечаване на явяването му в производството по издадена спрямо него Европейска заповед за арест от съдебните власти на Р. И. – Главен прокурор при Апелативен съд - Т..

Определението е окончателно и не подлежи на протест и обжалване.

Протоколът изготвен в с. 3.

Заседанието се закри в 10:47 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____